

Arrest

nr. 257 397 van 29 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN ZANDWEGHE
Natiënlaan 44/11
8300 KNOCKE-HEIST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 8 april 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest nr. 252 912 van 15 april 2021.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat VAN ROMPAY *loco* advocaat K. VAN ZANDWEGHE en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Servische nationaliteit te zijn en komt als minderjarige België binnen samen met haar moeder en broer op 26 november 2014.

De moeder van de verzoekende partij dient op 28 november 2014 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juli 2015 worden de moeder van de verzoekende partij, haar broer en de verzoekende partij zelf erkend als vluchteling.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 12 maart 2018 werd de verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar waarvan de helft met uitstel gedurende vijf jaar, wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 26 november 2020 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt opgeheven. De verzoekende partij stelt geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 7 januari 2021 stuurt de Dienst Vreemdelingenzaken een aangetekende brief naar de verzoekende partij waarin wordt meegedeeld dat haar verblijfssituatie onderzocht wordt en dat zij een vragenlijst kan invullen.

Op 1 februari 2021 neemt de (gemachtigde van) de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij stelt geen beroep in tegen deze beslissing. Bij aangetekend schrijven van 4 februari 2021 wordt deze brief verstuurd naar het adres waarop de verzoekende partij geregistreerd staat in het Rijksregister.

Op 8 april 2021 wordt een "administratief rapport: illegaal verblijf" opgesteld, waarbij de verzoekende partij werd gehoord door de politie. Zij werd opgehaald op haar adres dat vermeld staat in het Rijksregister.

Op 8 april 2021 wordt aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Ninove op 08/04/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: I

voornaam: D

geboortedatum: X

geboorteplaats: Presevo

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Op 12/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van 5 jaar voor de helft) door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene zijn moeder deed op 28/11/2014 een verzoek tot internationale bescherming, waardoor betrokkene de internationale beschermingsstatus toegekend werd op 06/07/2015. Op 27/11/2020 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) om zijn internationale beschermingsstatus op te heffen, dit wegens feiten van openbare orde. Op 01/02/2021 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot beëindiging van het verblijf van betrokkene, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Die beslissing werd op 09/02/2021 aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart een partner in België te hebben met wie hij drie jaar samen zou zijn, zonder verdere verduidelijking. Er werd echter geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het staat betrokkene wel ten alle tijden vrij nog een aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie in te dienen vanuit het gesloten centrum. Hij kan tevens contact opnemen met laatstgenoemde vanuit het gesloten centrum.

Daarnaast verklaart betrokkene ook nog dat zijn partner zwanger zou zijn van zijn kind. Echter toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Zij het dat het niet duidelijk is uit de verklaring van betrokkene wat het verblijfsstatuut van zijn partner is kan slechts gesteld worden dat, indien mevrouw verblijfsrecht geniet in België en bijgevolg niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, dit niet maakt dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Servië. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner in België te bezoeken. Bovendien kan zijn gezin in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben.

In het geval dat de partner van betrokkene net zoals betrokkene illegaal in België verblijft, kan gesteld worden dat zij allen dus geen verblijfsrecht hebben. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen en zal het hele gezin België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart wel dat zijn moeder en zijn nonkel hier ook in België verblijven. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Het feit dat de vriendin, moeder en nonkel van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene zes jaar in België verblijft volstaat op zich echter niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Betrokkene is momenteel 21 jaar oud, wat impliceert dat hij het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht.

De DVZ kan niet anders dan vaststellen dat betrokkene getuigt van een manifeste onwil om zich in de Belgische samenleving te integreren en dat er sprake is van een voortdurende, criminele en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01/02/2021 dat hem betekend werd op 09/02/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Op 12/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van 5 jaar voor de helft) door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01/02/2021 dat hem betekend werd op 09/02/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde:

Op 12/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van 5 jaar voor de helft) door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Servië omdat hij angst heeft voor zijn grootvader, die hem vroeger bedreigde en opzettelijk slagen heeft gegeven. Volgens betrokkene wilde zijn grootvader hem dood. Het CGVS was bij de intrekking van de internationale beschermingsstatus op 27/11/2020 van oordeel dat niettegenstaande betrokkene eerder erkend werd als vluchteling - zijn vluchtelingenstatus opgeheven diende te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor de bescherming niet langer nodig is. Uit het dossier blijken evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging om te weigeren deze bescherming in te roepen, noch overtuigende elementen die erop wijzen dat zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar Servië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Servië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01/02/2021 dat hem betekend werd op 09/02/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde:

Op 12/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van 5 jaar voor de helft) door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, J. M, Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Ninove, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge (CIB), de betrokkene, I. D, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge (CIB).”

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod dat aan de verzoekende partij op dezelfde dag werd opgelegd, en dat als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Ninove op 08/04/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam ; I

voornaam : D

geboortedatum : 10.12.1999

geboorteplaats : Presevo

nationaliteit : Servië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08/04/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

- Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Op 12/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van 5 jaar voor de helft) door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een partner in België te hebben met wie hij drie jaar samen zou zijn, zonder verdere verduidelijking. Er werd echter geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het staat betrokkene wel ten alle tijden vrij nog een aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie in te dienen vanuit het gesloten centrum. Hij kan tevens contact opnemen met laatstgenoemde vanuit het gesloten centrum.

Daarnaast verklaart betrokkene ook nog dat zijn partner zwanger zou zijn van zijn kind. Echter toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Zij het dat het niet duidelijk is uit de verklaring van betrokkene wat het verblijfsstatuut van zijn partner is kan slechts gesteld worden dat, indien mevrouw verblijfsrecht geniet in België en bijgevolg niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, dit niet maakt dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Servië. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de gewenste procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner in België te bezoeken. Bovendien kan zijn gezin in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben.

In het geval dat de partner van betrokkene net zoals betrokkene illegaal in België verblijft, kan gesteld worden dat zij allen dus geen verblijfsrecht hebben. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen en zal het hele gezin België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart wel dat zijn moeder en zijn nonkel hier ook in België verblijven. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Het feit dat de vriendin, moeder en nonkel van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene zes jaar in België verblijft volstaat op zich echter niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Betrokkene is momenteel 21 jaar oud, wat impliceert dat hij het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht.

De DVZ kan niet anders dan vaststellen dat betrokkene getuigt van een manifeste onwil om zich in de Belgische samenleving te integreren en dat er sprake is van een voortdurende, criminele en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Eerste middel: Schending van art. 8 EVRM.

26. Verzoeker wordt onmiddellijk vastgehouden en dit met oog op terugleiding (stuk 1a).

Het betreft een bijlage 13 septies.

Tevens werd aan verzoeker een inreisverbod betekend (stuk 1b).

27. Beide beslissingen gaan volledig voorbij aan het recht op eerbied van zijn privé- en gezinsleven. Verzoeker verduidelijkt hierna.

28. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

29. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurie en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

30. Aangaande het gezins- en familieleven van verzoeker luidt de bestreden beslissing als volgt:

Betrokkene verklaart een partner in België te hebben met wie hij drie jaar samen zou zijn, zonder verdere verduidelijking. Er werd echter geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het staat betrokkene wel ten alle tijden vrij nog een aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie in te dienen vanuit het gesloten centrum. Hij kan tevens contact opnemen met laatstgenoemde vanuit het gesloten centrum.

Daarnaast verklaart betrokkene ook nog dat zijn partner zwanger zou zijn van zijn kind. Echter toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Zij het dat het niet duidelijk is uit de verklaring van betrokkene wat het verblijfsstatuut van zijn partner is kan slechts gesteld worden dat, indien mevrouw verblijfsrecht geniet in België en bijgevolg niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, dit niet maakt dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Servië. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner in België te bezoeken. Bovendien kan zijn gezin in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben.

In het geval dat de partner van betrokkene net zoals betrokkene illegaal in België verblijft, kan gesteld worden dat zij allen dus geen verblijfsrecht hebben. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen en zal het hele gezin België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart wel dat zijn moeder en zijn nonkel hier ook in België verblijven. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Het feit dat de vriendin, moeder en nonkel van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

31. De argumentatie van verwerende overtuigt niet.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat mevrouw M. de Belgische nationaliteit heeft (stuk 7b - i en ii).

Zo verzoeker hieromtrent een vraag was gesteld, had hij dit kunnen meedelen c.q. verduidelijken.

Mevrouw M. verblijft aldus helemaal niet illegaal in België.

32. Evenmin is het zo dat verzoeker en mevrouw M. wisten dat hun gezinsleven in België van af het begin precair was.

Verzoeker verbleef helemaal niet illegaal in België.

Sedert 2015 tot 2020 genoot hij de vluchtelingenstatus en verbleef dus volkomen legaal in België.

33. Het is zo dat verzoeker sedert 2018 een standvastige relatie heeft met mevrouw I. M.

De door verzoeker voorgelegde foto's spreken wat dat betreft boekdelen.

Zij wonen al enige tijd samen en hadden trouwplannen.

Er waren zelfs tekenen dat tot twee keer toe gezinsuitbreiding in het verschiep lag, maar helaas bleek dit alsnog niet het geval te zijn.

34. Niettemin dient te worden vastgesteld dat, indien verzoeker het land dient te verlaten en het hem wordt verboden terug te keren, dit de relatie van verzoeker met mevrouw M. in het gedrang zal brengen.

Ter illustratie:

“Een maatregel van verwijdering van het grondgebied maakt een inmenging uit, voorzien door de wet, in het recht van de vreemdeling tot eerbied van zijn privé- en gezinsleven. Een dergelijke inmenging is slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel. Het komt toe aan de overheid om aan te tonen dat zij de zorg heeft gehad om een juist evenwicht na te streven tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht op de eerbied van het privé- en gezinsleven van de verzoeker en van de minderjarige namens wie hij tussenkomt. De verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de 'diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden' die zij heeft geweven in België sedert haar aankomst 'zowel met haar medeleerlingen als ten aanzien van haar onthaalgezin, en in het bijzonder met verzoeker die een adoptieprocedure heeft opgestart', maakt terzake een maatregel uit die buiten verhouding staat met het door de tegenpartij nagestreefde legitieme doel. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing tot verwijdering van eiseres riskeert aan eisers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te berokkenen, zijnde de ongerechtvaardigde aantasting van hun privé- en gezinsleven.”

(R.v.St. 11 februari 1999, T. Vreemd. 1998, 323)

35. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat mevrouw M. verzoeker zou kunnen volgen naar Servië.

Een en ander is evident weinig ernstig.

Verzoeker en mevrouw M. hebben elkaar leren kennen in België. Het uitbouwen van een relatie en leven in Servië is nooit een optie geweest.

Dit is ook logisch. Verzoeker verbleef legaal in België zodat er geen redenen waren om een eventuele verhuis naar Servië te overwegen.

36. Mevrouw M., die thans de Belgische nationaliteit heeft, is ten andere oorspronkelijk een vluchteling van Iraakse herkomst.

Een en ander komt er op neer dat mevrouw M. een en ander heeft moeten overkomen om zich in België te kunnen vestigen.

In die zin kan men moeilijk verwachten dat zij naar Servië, waar zij noch de taal noch de cultuur kent noch enige tewerkstelling heeft, zou verhuizen.

Zij is overigens tewerkgesteld in België (stuk 7b v).

37. Verzoeker is op zijn beurt geïntegreerd in België.

Zo spreekt hij omzeggens perfect Nederlands en heeft hij zijn eigen zaak uitgebouwd (stuk 7c).

38. Met andere woorden, het (gezins)leven van verzoeker en mevrouw M. ligt in België.

Het is dan ook al te gemakkelijk te stellen dat mevrouw M. verzoeker achterna zou kunnen reizen.

De opmerking lijkt dan ook meer theoretisch dan een daadwerkelijke optie.

39. Het dient immers te worden vastgesteld dat verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met deze concrete elementen bij het nemen van haar beslissing.

Meer zelfs, er worden allerlei overwegingen gemaakt die strikt genomen niet correct zijn.

Het verblijf van verzoeker was niet precair en mevrouw M. bevindt zich op haar beurt niet in illegaal verblijf.

Verwerende partij rept hier met geen woord over, zoals uw Zetel zal willen vaststellen.

40. Dit gegeven is op zichzelf al in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel (zie infra).

Hoe dan ook doen beide beslissingen afbreuk aan het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoeker.

Niet alleen wordt verzoeker omzeggens de deur gewezen. Bovendien wordt hem verhinderd terug te keren.

Een en ander komt er de facto op neer dat verzoeker en mevrouw M. voor het blok worden gesteld en hun relatie niet zal kunnen standhouden. Van mevrouw M. kan en mag niet verwacht worden dat zij alles opgeeft en verzoeker zomaar achterna reist. Dit was ten andere nooit een optie en maakte geen onderdeel van hun relatie uit.

Verzoeker herhaalt dat het koppel mekaar in België heeft leren kennen en ook hier een gezinsleven heeft opgebouwd. Het eenvoudige feit dat verzoeker een niet-Belgische nationaliteit heeft, betekent niet dat een verhuis naar het buitenland een factor in de relatie is en een optie is geweest. Dat was het nooit. Anders zou verzoeker te andere ook nooit een eigen zaak hebben uitgebouwd.

41. Zoals blijkt uit de bestreden beslissingen berust deze beslissingen op de veroordeling van verzoeker en aldus de bescherming van de samenleving tegen verzoeker.

Uit de voorliggende stukken blijkt evenwel dat verzoeker zijn leven heeft gebeterd en er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker nieuwe feiten zou plegen.

Sedert 2018 zijn er dan ook geen nieuwe feiten gepleegd.

De genomen beslissingen staan dan ook, in het licht van art. 8 EVRM, in wanverhouding tot het gestelde doel en doorstaan de fair balance-toets niet.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Tweede middel: Schending zorgvuldigheidsbeginsel.

42. Zoals reeds aangehaald, zijn beide beslissingen evenmin zorgvuldig te noemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan immers omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

43. Zoals reeds uiteengezet, heeft de verwerende partij o.m. assumpties gemaakt om tot haar beslissingen te komen zonder een en ander daadwerkelijk te controleren (zie supra).

Kennelijk werd er dienaangaande zelfs geen vraag gesteld aan verzoeker.

Het spreekt voor zich dat men geen beslissing kan nemen louter en alleen op basis van assumpties dan wel veronderstellingen.

44. Wat dat betreft, dient tevens te worden opgemerkt dat de hele herziening van de verblijfsstatus van verzoeker berust op één veroordeling van verzoeker die dateert uit 2018.

Het mag weliswaar zo zijn dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling allesbehalve getuigen van goed fatsoen.

Ondertussen heeft verzoeker wél zijn leven herpakt.

De door verzoeker voorgelegde stukken spreken wat dat betreft voor zich:

- Hij heeft een standvastige relatie;
- Er zijn trouwplannen;
- Verzoeker is een gevestigde ondernemer in België.

45. Verwerende partij heeft dit n.a.v. de schorsingsprocedure betwist door te stellen dat verzoeker illegaal tewerkgesteld zou zijn enerzijds en personeel in het zwart zou hebben tewerkgesteld anderzijds.

Ook in het kader van deze procedure harnemen ze dit standpunt.

Die beweringen kloppen evenwel niet.

46. Verzoeker heeft een vennootschap opgericht toen hij nog wel degelijk over een verblijfstitel beschikte.

Het is overigens zo dat het oprichten van een vennootschap in België geen legaal verblijf in België vereist.

Wat het personeel betreft, is het helemaal niet zo dat verzoeker personeel in het zwart heeft tewerkgesteld.

In het administratief dossier zit gewoon een telefonische nota waaruit blijkt dat er 'een melding' zou zijn geweest over een Dimona-aangifte (stuk 7d). Niets meer, niets minder.

Er ligt geen proces-verbaal voor, laat staan dat verzoeker zou zijn vervolgd c.q. veroordeeld voor sociale inbreuken. Meer dan waarschijnlijk betreft het een administratieve tekortkoming die zonder meer recht gezet geweest is.

47. Verzoeker geeft alleszins toe dat hij tijdens zijn jeugd inderdaad fouten heeft begaan en dit zich ook doorgetrokken heeft na zijn meerderjarigheid.

De details van de ANG-bevraging, waar verwerende partij in zijn nota met opmerkingen naar verwijst, die ten andere geenszins aanleiding hebben gegeven tot enige veroordeling - dateren dan ook uit die periode.

48. Ondertussen heeft verzoeker evenwel zijn leven gebeterd.

Dat kan niet ontkend worden.

Met deze elementen werd helemaal geen rekening gehouden. Het is dan ook al te kort door te bocht om verzoeker te verplichten het land te verlaten louter en alleen op grond van een veroordeling van 2018 (d.i. 3 jaar geleden).

Een en ander is allesbehalve zorgvuldig te noemen.

49. Voor zoveel als nodig wenst verzoeker te verduidelijken dat er inderdaad geen beroep werd aangetekend tegen de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus alsook de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft evenwel geen laksheid in hoofde van verzoeker.

Verzoeker was zich eenvoudigweg van een en ander niet bewust.

Pas toen hij werd geconfronteerd met het bevel dd. 8/4/21 en de opsluiting werd dit voor hem duidelijk.
50. Niettegenstaande beide beslissingen definitief zijn heeft verzoeker wél nog belang om beroep aan te tekenen tegen het bevel en inreisverbod dd. 8/4/21.

Deze brengen immers thans het opgebouwde leven van verzoeker in België in het gedrang.

51. Wat dat betreft, dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissingen zelf aangeeft dat de situatie van verzoeker nog kan geregulariseerd worden.

Dit is geen onbelangrijk gegeven.

Kennelijk is de veroordeling van verzoeker dus niet van die aard dat de verblijfsstatus van verzoeker niet kan worden rechtgetrokken en laat verwerende partij de deur op een kier open om dit daadwerkelijk te doen.

Op advies van de Dienst Vreemdelingenzaken zal eerstdaags een verzoek tot gezinshereniging worden ingediend.

**
* **

52. Kortom: de vernietiging van de bestreden beslissingen wordt gevorderd wegens schending van de hogergenoemde beginselen.

VII. Eindbesluit

53. Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de hierna volgende beslissingen te vernietigen :

- het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering - bijlage 13 septies - genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 8/4/21 ter kennis gebracht aan verzoeker op 8/4/21;*
- een inreisverbod van dd. 8/4/21 ter kennis gebracht aan de verzoeker op datum van 8/4/21.*

en aan verzoeker, gezien zijn detentie, de kosteloze rechtsbijstand toe te kennen.

Tot slot verzoekt verzoeker om hem op de hoogte te houden van het verdere verloop van de procedure.”

De twee middelen zullen gelet op de samenhang samen besproken worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij een standvastige relatie heeft met mevrouw I.M., van Belgische nationaliteit. Dat ze al enige tijd samenwonen en dat ze trouwplannen hebben.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu zijn de bestreden beslissingen het gevolg van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 1 februari 2021. Verzoeker genoot een verblijfsrecht in België van 6 juli 2015 tot 1 februari 2021, zodat gesteld kan worden dat er sprake is van een weigering van voortgezet verblijf.

Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van

toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de wet van 15 december 1980, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er een belangenafweging werd gemaakt.

Waar verzoeker van oordeel is dat de afweging die werd gemaakt door het bestuur disproportioneel is en onzorgvuldig is geschied, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zelf een beoordeling te maken aan de hand van de gegevens die thans voorliggen. De Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en dient na te gaan of het bestuur rekening heeft gehouden met alle gegevens die haar bekend waren en of ze op een zorgvuldige wijze tot haar bevindingen is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker meermaals de kans heeft gekregen om zijn situatie toe te lichten. Hij heeft die kansen echter niet gegrepen. Zo werd verzoeker in eerste instantie uitgenodigd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar aanleiding van de heroverweging van de vluchtelingenstatus ten gevolge van de strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker had opgelopen. Verzoeker is niet komen opdagen voor een persoonlijk onderhoud en aldus werd zijn vluchtelingenstatus opgeheven. Hij diende geen beroep in tegen de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus. Als gevolg van de opheffing van de vluchtelingenstatus onderzocht het bestuur of er redenen waren om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Op 7 januari 2021 werd een vragenlijst toegestuurd aan verzoeker, waarbij hij er op gewezen werd dat zijn verblijfssituatie onderzocht werd. Er werd duidelijk gesteld dat het beëindigen of het intrekken van het verblijfsrecht, alsook de duur van het inreisverbod afhankelijk zijn van zijn persoonlijke situatie, zodat het van belang is om de vragenlijst op een volledige en correcte manier in te vullen en om de nodige bewijzen aan te leveren. Verzoeker gaf echter geen gevolg aan deze vragenlijst. Bijgevolg werd zijn verblijf beëindigd op 1 februari 2021. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 8 april 2021 werd verzoeker overgebracht naar het politiekantoor aangezien er een plaats voor hem was gereserveerd in het gesloten centrum. Verzoeker werd eerst gehoord door de politie en vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum waar hem de bestreden beslissingen ter kennis werden gebracht.

Uit het verslag illegaal verblijf blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij bedreigd werd door zijn grootvader, dat zijn grootvader hen dood wou en dat hij bescherming nodig heeft tegen zijn grootvader en ook tegen zijn broer die in Zwitserland verblijft. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij in een vaste relatie zit en dat zijn vriendin net zwanger is.

In casu bevat de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

“Betrokkene verklaart een partner in België te hebben met wie hij drie jaar samen zou zijn, zonder verdere verduidelijking. Er werd echter geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het staat betrokkene wel ten alle tijden vrij nog een aanvraag tot

gezinshereniging of tot regularisatie in te dienen vanuit het gesloten centrum. Hij kan tevens contact opnemen met laatstgenoemde vanuit het gesloten centrum.

Daarnaast verklaart betrokkene ook nog dat zijn partner zwanger zou zijn van zijn kind. Echter toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Zij het dat het niet duidelijk is uit de verklaring van betrokkene wat het verblijfsstatuut van zijn partner is kan slechts gesteld worden dat, indien mevrouw verblijfsrecht geniet in België en bijgevolg niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, dit niet maakt dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Servië.

Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner in België te bezoeken. Bovendien kan zijn gezin in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben.

In het geval dat de partner van betrokkene net zoals betrokkene illegaal in België verblijft, kan gesteld worden dat zij allen dus geen verblijfsrecht hebben. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen en zal het hele gezin België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart wel dat zijn moeder en zijn nonkel hier ook in België verblijven. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Het feit dat de vriendin, moeder en nonkel van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene zes jaar in België verblijft volstaat op zich echter niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Betrokkene is momenteel 21 jaar oud, wat impliceert dat hij het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht.

De DVZ kan niet anders dan vaststellen dat betrokkene getuigt van een manifeste onwil om zich in de Belgische samenleving te integreren en dat er sprake is van een voortdurende, criminele en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid.”

Verzoeker brengt hiertegen in dat het weinig ernstig is om te stellen dat zijn partner hem zou kunnen volgen naar Servië. Hij stelt dat ze elkaar in België hebben leren kennen en dat het uitbouwen van een relatie in Servië nooit een optie is geweest. Hij merkt ook op dat zijn partner die thans de Belgische nationaliteit heeft, oorspronkelijk een vluchteling van Iraakse herkomst is, zodat niet van haar verwacht kan worden dat ze verhuist naar een land waar ze nog de taal, noch de cultuur kent en waar ze noch enige tewerkstelling heeft. Daarnaast merkt hij op dat zijn partner tewerkgesteld is in België. Verzoeker meent dat werd nagelaten na te gaan hoe zijn gezinsleven eruit ziet dan wel in welke mate hij geïntegreerd is. Verzoeker stipt ook nog aan dat hij zelf ook geïntegreerd is in België. Hij spreekt Nederlands en hij heeft een eigen zaak. Verder betoogt hij dat hun relatie geenszins tijdens een precair verblijf is ontstaan. Tot slot stelt verzoeker dat hij zijn leven heeft gebeterd en dat hij sedert 2018 geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd .

Waar verzoeker aanvoert dat het niet ernstig is te stellen dat zijn partner hem niet zou kunnen volgen naar Servië, wordt erop gewezen dat het louter poneren van dit feit niet aantoonde dat het voor zijn partner effectief onmogelijk zou zijn om hem te volgen naar Servië. Het is een eigenschap van grensoverschrijdende relaties dat één van de partners zich naar een ander land dient te begeven.

Louter stellen dat dit niet “ernstig” is, toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of dat er daadwerkelijke hinderpalen zijn waarom dit gezinsleven niet verder kan worden gezet in het buitenland. In zoverre verzoeker thans wijst op de tewerkstelling van zijn partner, dient de Raad vast te stellen dat dit gegeven pas na het nemen van de bestreden beslissingen aan het bestuur kenbaar werd gemaakt, zodat het verweerder niet kan worden ten kwade geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden in de belangenafweging. Hetzelfde geldt voor het feit dat haar partner een Iraakse vluchteling zou zijn. Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een fait accompli houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te

vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). Het gegeven dat de relatie tot stand zou zijn gekomen tijdens een precair verblijf is slechts een overtollig motief en kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij een zaak heeft, kan de Raad opnieuw enkel maar vaststellen dat hij dit niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur. Ook de bemerkingen aangaande de opmerkingen van de verwerende partij naar aanleiding van de schorsingsprocedure zijn niet dienstig. In het kader van de annulatieprocedure heeft de Raad geen ex nunc beoordelingsbevoegdheid en kan het enkel rekening houden met de feiten die aan het bestuur bekend waren op het moment dat de beslissingen genomen werden. De schorsingsprocedure dateert duidelijk van na het nemen van de bestreden beslissingen. Deze elementen maken echter geen motieven uit van de bestreden beslissingen en de kritiek van de verzoekende partij op dit punt is dan ook niet dienstig.

Uit de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat de elementen van zijn privé- en gezinsleven worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van openbare orde, namelijk wordt overwogen dat verzoeker in maart 2018 een veroordeling heeft opgelopen van twee jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van vijf jaar voor de helft) door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. De verwerende partij stelt dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen verzoeker die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt, het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de loutere omstandigheid dat verzoeker sedert 2018 geen fouten meer heeft begaan, geen afbreuk doet aan het feit dat hij correctioneel veroordeeld is. De verwerende partij mag hiermee rekening houden bij het maken van een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft de rechtbank geoordeeld dat de feiten ernstig zijn, dat verzoeker een agressieprobleem heeft en dat hij weinig respect vertoont voor andermans integriteit. Gelet op de aard van de feiten oordeelde de rechtbank dat de bestraffing ook effectief diende te zijn. Verzoeker heeft er evenmin belang bij om nieuwe feiten te plegen aangezien er een proeftermijn van 5 jaar geldt. Verzoeker toont niet aan dat deze veroordeling op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze in rekening werd gebracht. Het feit dat verzoeker intussen een relatie heeft en gewerkt heeft, doet hieraan geen afbreuk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar de verzoeker kritiek levert op de beslissing tot beëindiging van verblijf is deze niet dienstig. De beslissing tot beëindiging van verblijf betreft immers niet de bestreden beslissing, en bovendien heeft de verzoeker nagelaten deze beslissing aan te vechten, waardoor deze zich definitief in het rechtsverkeer bevindt.

De verzoeker maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU